

РЕШЕНИЕ

№ 4052

гр. София, 16.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 21.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **6984** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на С. И. М., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № 2153-21-93 от 07.04.2021г. на Директора на ТП на НОИ С. град, с което е потвърдено разпореждане № [ЕГН]/66 от 01.09.2020г. на Длъжностното лице по ч. 198, ал.1 от КСО за отказ за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване. Счита, че неправилно е определен размера на отпуснатата му инвалидна пенсия и иска същия да бъде преразгледан. Моли за отмяна на процесното решение. В съдебно заседание се представлява от адвокат К., която поддържа жалбата. Твърди, че административния орган не е положил усилия да установи действителния трудов стаж на жалбоподателя, а и не е указал на заявителя да представи доказателства. Подробни аргументи излага в жалбата и уточнителната молба. Претендира присъждане на разноски по списък, който представя.

Ответникът- ТП на НОИ С. град чрез юрисконсулт П., която оспорва жалбата. Излага, че стажа е зачетен когато е направена първата преценка през 2018г. и следващите, като е изчислен правилно от осигурителния орган. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид

становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Настоящото съдебно производство е образувано след като с Определение №8469/13.11.2020г. на АССГ, съдът оставя без разглеждане жалбата на С. М. против разпореждане № [ЕГН]/66 от 01.09.2020г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, поради липса на годем за обжалване предмет на оспорване, потвърдено с Определение №2704/26.02.2021г.от ВАС. На основание чл.159, т.1 от АПК производството по административното дело №10736/2020г. по описа на Административен съд -София-град е прекратено и преписката е изпратена на Директора на ТП на НОИ С.-град по компетентност за произнасяне по жалбата, съгласно разпоредбата на чл.117. ал.3 от КСО. Постановено е оспорваното Решение № 2153-21-93 от 07.04.2021г. на Директора на ТП на НОИ С. град, с което е потвърдено разпореждане № [ЕГН]/66 от 01.09.2020г. на Длъжностното лице по ч. 198, ал.1 от КСО за отказ за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване.

От данните в пенсионното досие се установява, че по подадено заявление вх.№2112-21-1152/19.03.2018г., с разпореждане №'[ЕГН]/31 от 20.04.2018г. на Длъжностно лице по чл.98, ал.1 от КСО е постановен отказ за отпускане на С. И. М. на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на основание чл.74. ал.1, т.4 от КСО поради неизпълнение на законовото изискване за наличие на пет години осигурителен стаж до датата на инвалидизиране. С ЕР на ТЕЛК №0356/08.02.2018г. органите на медицинската експертиза са дали оценка на работоспособността на С. М. - 66% трайно намалена работоспособност /Г./ с дата на инвалидизиране 11.03.2014г. и срок на определения процент ТНР - 01.02.2021г.

При преценка правото на пенсия по заявление вх.№ 2112-21/1152/19.03.2018г по представено Удостоверение №25-07-394/27.03.2018 от Централно военно окръжие Удостоверение обр.УП-2№17/15.03.2018г. и данните в Р. на НОИ е зачетен осигурителен стаж до датата на инвалидизиране в размер на 1 година, 10 месеца и 22 дни. Разпореждане № [ЕГН]/31 от 20.04.2018г. не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Със заявление вх.№2112-21-2382/25.07.2019г. С. И. М. прави ново искане за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване отново въз основа на С ЕР на ТЕЛ К №0356/08.02.2018г. За преценка правото на пенсия към заявлението не са приложени удостоверителни документи за осигурителен стаж преди датата на инвалидизиране -11.03.2014г. поради което се ползват данните от Р. на НОИ.

Въз основа на данните за осигурителен стаж, подадени от осигурителите, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело на жалбоподателят осигурителен стаж в размер на 1 години, 10 месеца и 22 дни до датата на инвалидизиране 11.03.2014г. и 1 година 2 месеца и 23 дни след датата на инвалидизиране.

С разпореждане № [ЕГН]/62 от 16.08.2019г. на Длъжностно лице по чл.98, ал.1 от КСО. отново е постановен отказ за отпускане на С. И. М. на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на основание чл.74, ал.1, т.4 от КСО поради неизпълнение на законовото изискване за наличие на пет години осигурителен стаж до датата на инвалидизиране. Същото не е оспорено по административен ред пред

ръководителя на Териториално поделение на НОИ, съгласно чл.117, ал.2, т.1 от КСО, поради което не подлежи на разглеждане в настоящото производство.

Със заявление вх.№Ц2112-21-1363/27.08.2020г. С. И. М. прави отново искане за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване отново въз основа на същото ЕР на ТЕЛК №0356/08.02.2018г. с определена от органите на медицинската експертиза оценка на работоспособността - 66% трайно намалена работоспособност /ТНР/ с дата на инвалидизиране 11.03.2014г. и срок на определения процент ТНР- 01.02.2021 г.

След извършена преценка на правото на пенсия, с разпореждане № [ЕГН]/ 66 от 01.09.2020г. оспорено в настоящето производство, длъжностното лице по пенсионно осигуряване отново е постановило отказ за отпускане на С. М. на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на основание чл.74, ал.1, т.4 от КСО, тъй като не отговаря на законовата предпоставка за наличие на 5 години осигурителен стаж до датата на инвалидизиране и не е придобил право на този вид пенсия.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 117 от КСО- директорът на ТП на НОИ С.-град. Потвърденото с него разпореждане също е издадено от компетентен орган. Двата акта отговарят на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК и съдържат всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването им. При издаването на решението, както и на потвърденото с него разпореждане не са допуснати съществени процесуални нарушения.

В хода на съдебното производство не са представени доказателства, установяващи факти, различни от установените факти в административното производство, относно продължителността на осигурителния стаж, придобит от жалбоподателя до датата на инвалидизирането му - 11.03.2014г. Представеното в с.з. копие на трудова книжка не съдържа релевантни към спора доказателства, тъй като освен, че е представена за първи път в открито съдебно заседание описания трудов стаж се отнася за период след датата на инвалидизиране, т.е. е неотнормимо към правото на пенсия. Съдът приема, че при издаването на процесното разпореждане, пенсионният орган е обсъдил всички известни относими факти, поради което не е налице твърдяното от жалбоподателя нарушение на закона, свързано с неправилно изчисляване на трудовия му стаж.

Съгласно чл. 74, ал. 1, т. 4 осигурените лица придобиват право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване, ако са загубили работоспособността си и имат осигурителен стаж от 5 години, придобит до датата на инвалидизирането за лицата над 30-годишна възраст.

Според цитираната по-горе разпоредба на чл. 74, ал. 1, т. 4 от КСО, за да имат право на пенсия за инвалидност, поради общо заболяване лицата трябва да са осигурени. За отпускане на пенсия за инвалидност поради общо заболяване задължително условие

за лицата, които към датата на инвалидизирането са над 30-годишна възраст, е и да имат 5 години осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизирането.

Съгласно § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5. Следователно, за да се счита едно лице за осигурено е необходимо по отношение на него да са налице едновременно следните условия: да извършва трудова дейност, която е основание за осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 от КСО и да са внесени или дължими осигурителни вноски върху възнаграждение.

От приложените по делото експертни решения на ТЕЛК (№ 184/28.05.2014г., № 0356/24.03.2018 г., № 0483/04.03.2021 г.), се установява, че датата на инвалидизиране на жалбоподателя е 11.03.2014 г., въпреки че в последното решение е посочено 21.03.2014г. Независимо от това, и към двете дати М. е имал навършени 43 години, поради което за отпускане на пенсия за инвалидност поради общо заболяване е приложима нормата на чл. 74, ал. 1, т. 4 от КСО. Към същата дата М. е имал осигурителен стаж от 1 години, 10 месеца и 22 дни, поради което и не е отговарял на законовото изискване, посочено в този текст от КСО за отпускане на лична пенсия за инвалидност, поради общо заболяване.

С оглед изложеното разпореждането, както и решението, с което е потвърдено са законосъобразни, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна. При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143 от АПК, ал. 3 от АПК, определено по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 118, ал. 3 от КСО, Административен съд София-град, 74 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. И. М., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № 2153-21-93 от 07.04.2021г. на Директора на ТП на НОИ С. град, с което е потвърдено разпореждане № [ЕГН]/66 от 01.09.2020г. на Длъжностното лице по ч. 198, ал.1 от КСО за отказ за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване.

ОСЪЖДА С. И. М., ЕГН [ЕГН], да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

